

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η χρυσή εποχή των σωματείων μας και το άδοξο τέλος τους

Συνεχίζοντας τις αναμνήσεις μου, υπενθυμίζω ότι την εποχή εκείνη των '50, '60 και '70 είχαμε μια παροικία νέα, σφριγηλή και φιλοπρόοδη που ήδη είχε αρχίσει τα μεγάλα έργα της. Οι ογδοντάρηδες -και βάλε- σήμερα, ήταν τότε νέοι άνθρωποι που δούλευαν σκληρά και κέρδιζαν πολλά χρήματα. Είτε σαν επιχειρηματίες, ή επαγγελματίες, ακόμη και σαν εργαζόμενοι δουλεύοντας πολλές υπερωρίες και σε δύο δουλειές για να

κάνουν προκοπή στη νέα τους πατρίδα. Ακόμη, στα πρώτα 30 χρόνια της μαζικής μετανάστευσης από την Ελλάδα, οι εθνοτοπικοί σύλλογοι ζούσαν τη χρυσή εποχή τους και κάθε Σαββατόβραδο η παροικία γλεντούσε στους χορούς τους με τα φημισμένα ζεστά σουβλάκια και κρύα μπύρα. Τα συμβούλια των συλλόγων τότε δεν το έπαιζαν κυριλέ με δεξιώσεις σε πολυτελείς αίθουσες, αλλά στο Police Boys Club του Erskineville, ή στο Δημαρχείο του Μάρικβιλ κλπ., στολισμένα με σημαιούλες της Ελλάδας και Αυστραλίας.

Εκεί οι άνδρες πήγαιναν νωρίς στις αίθουσες και ίδρωναν πάνω από τις ψησταριές για τα ζεστά σουβλάκια που γίνονταν ανάρπαστα, ενώ οι γυναίκες έκοβαν τόνους ελληνικές σαλάτες και ετοιμάζαν σε χάρτινα πιάτα τους κλασικούς μεζέδες, ταραμοσαλάτα, τζατζίκι και φέτα με ελπές πάνω σε χάρτινα τραπεζομάντπλα τυπωμένα με έναν γαλανό μαιάνδρο.

Τα παιδιά τους θα έκαναν επίδειξη ελληνικών δημοτικών χορών και τα κορίτσια θα πωλούσαν με τις μπτέρες τους τα λαχεία, ενώ οι παροικιακές ορχήστρες πρωταγωνιστούσαν στο ελληνικό γλέντι.

Οι επιχειρηματίες έκλειναν τα μαγαζιά τους και έτρεχαν για ένα ντους στα σπίτια τους πριν έρθουν συν γυναιξί και τέκνοις για να συναντήσουν συμπατριώτες τους και να διασκεδάσουν, ξεθεύοντας γενναιόδωρα στις λαχειοφόρες αγορές και τους πλειστηριασμούς, για να αγοραστεί ή να κτιστεί η τεράστια περιουσία της παροικίας μας.

Εξάλλου, πόσα ειδύλλια άρχισαν και πόσες λαμπρές οικογένειες στήθηκαν σ' εκείνους τους χορούς κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει, αλλά πρέπει να ήταν πολλές, γιατί έρωσ ανέκατε μάχαν και δεν μπορούσαν να κρυφτούν οι ερωτοχτυπημένοι.

Ομορφα χρόνια, αλλά και πολύ δύσκολα γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα μεγάλα έργα της παροικίας και οι οικογενειακές περιουσίες κτίστηκαν τούβλο - τούβλο με πολύ κόπο. Ατέλειωτες ώρες στα μαγαζιά πάνω από τα καζάνια με το καυτό λάδι ή στα μιλκ μπαρ, με εκατομμύρια «yes, please» και «thank you» με το απαραίτητο χαμόγελο είτε είχαν τη διάθεση, είτε όχι. Στο Σίδνεϊ, αναψυχή τους ο χορός το Σάββατο βράδι, ο Πανελλήνιος στο

Τα συμβούλια των συλλόγων τότε δεν το έπαιζαν κυριλέ με δεξιώσεις σε πολυτελείς αίθουσες, αλλά στο Police Boys Club του Erskineville, ή στο Δημαρχείο του Μάρικβιλ κλπ., στολισμένα με σημαιούλες της Ελλάδας και Αυστραλίας.

Φωτογραφία της Εφης Αλεξάκη: Το 1932 συνέβησαν δύο γεγονότα στο Σίδνεϊ που άλλαξαν τη ζωή των κατοίκων του. Πιο γνωστό ήταν τα εγκαίνια της Sydney Harbour Bridge. Λιγότερο γνωστό ήταν το άνοιγμα του πρώτου μιλκ μπαρ στην Αυστραλία από τον Έλληνα μετανάστη, Ιωακίμ Ταβλαρίδη, ο οποίος ξεκίνησε την παράδοση τα μιλκ μπαρ να είναι η ψυχή της ελληνικής μεταναστευτικής εμπειρίας στην Αυστραλία.

Wentworth Park την Κυριακή το απόγευμα και η εφημερίδα κάθε μέρα. Πόσα εκατομμύρια δολάρια να συγκεντρώθηκαν άραγε από το ζεστό σουβλάκι και την κρύα μπύρα για τα μεγάλα έργα της παροικίας και πόσα δολάρια χάθηκαν για να στηριχθεί ο Πανελλήνιος και να μπορεί να φέρει έναν Λουκανίδα για να μαγεύει τις εξέδρες δεν θα το μάθουμε ποτέ. Όμως τότε η παροικία είχε χρήματα και για τους συλλόγους της και για τις εκκλησίες της και για τα σχολεία της και για τα θέατρα της και για τον αγαπημένο της Πανελλήνιο και για να αγοράζει εφημερίδες.

Τώρα που η πρώτη γενιά αποστρατεύτηκε, τα σωματεία μας μπατίρισαν και είτε τα έφαγε μαύρο φίδι, ή ζπιανεύουν επειδή δεν είναι διαθεσιμμένα να βάλουν κάτω τον πσιινό τους και να δουλέψουν όπως έκαναν οι... παλιοί.

Θα το ξαναπώ επειδή το πιστεύω, αλίμονο μας αν δεν υπήρχαν η Αρχιεπισκοπή και η Κοινότητα για να κρατούν ψηλά το λάβαρο του Ελληνισμού στην πολυεθνική Αυστραλία.

Και θα το λέω μέχρι να μην μπορώ να γράφω, πως οι οργανώσεις και τα σωματεία μας που αργοπεθαίνουν, θα πρέπει επιτέλους να ενωθούν για να επιβιώσουν. Πριν δούμε να... ιδιωτικοποιούνται οι περιουσίες τους, που έχτισαν οι ήρωες πρωτοπόροι ιδρυτές τους με ποταμούς ιδρώτα και με τα χέρια τους βαθιά στην τσέπη.

Σ' αυτό το σημείο επιτρέψτε μου να ανοίξω παρένθεση για την πρώτη γενιά μετα-

πολεμικών μεταναστών που μεσουρανούσε και η εφημερίδα ήταν απαραίτητη στα χέρια τους, επειδή μέσα από τις σελίδες της καθρεφτιζόνταν οι δραστηριότητές τους σαν επιχειρηματίες, σαν παροικιακοί παράγοντες, αλλά και σαν άτομα που παντρεύονταν μαζικά κάθε Σαββατοκύριακο, ή βάπτιζαν τα παιδιά τους.

Ο Έλληνας τότε αγόραζε εφημερίδες, πολλές εφημερίδες. Αυτοί που έκλειναν αργά τα μαγαζιά τους, σχολούσαν από βραδινή βάρδια, ή ανυπομονούσαν να διαβάσουν τις ειδήσεις και μικρές αγγελίες, πήγαιναν στο Taylor's Square από τα μεσάνυχτα και ύστερα για ν' αγοράσουν την ελληνική εφημερίδα τους.

Δυστυχώς, αυτό το ενδιαφέρον έχει χαθεί επειδή οι ηλικιωμένοι πια πρώην αναγνώστες αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας, κυρίως κινητικότητας και όρασης, είναι συνταξιούχοι με μικρά εισοδήματα και προτιμούν ν' ακούν το ραδιόφωνο ή να βλέπουν τις ελληνικές ειδήσεις στην τηλεόραση.

Αλλά δεν είναι μόνο οι αναγνώστες που χάθηκαν, μειώθηκαν κάθετα και οι διαφημίσεις των ελλήνων επιχειρηματιών και των σωματείων μας, που δεν είναι πια διαθεσιμμένα να ξεθεύσουν ούτε εκατό δολάρια το χρόνο για την υστεροφημία τους επειδή τα γραπτά μένουν για να ενημερώσουν τους ιστορικούς του μέλλοντος...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ